

Arrest

nr. 171 266 van 5 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 juli 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2016, om 12:00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Asielprocedure

De verzoekende partij verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, geboren te A. in 1960. De echtgenoot van de verzoekende partij, M.S., verklaart eveneens van Armeense nationaliteit te zijn, geboren te M. in 1958. Zij hebben op 28 april 2009 een asielaanvraag ingediend; zij verklaarden dezelfde dag België te zijn binnengekomen.

Op 22 december 2009 heeft hun meerderjarige zoon S.S. die samen met zijn dochter L. België is binnengekomen, een asielaanvraag ingediend.

Op 16 september 2010 heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen t.a.v. de verzoekende partij en haar familieleden een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen hebben zij beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arresten nummers 54 953, 54 954 en 54 955 van 27 januari 2011 bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 december 2012 nam de gemachtigde een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker t.a.v. de verzoekende partij en haar echtgenoot. Zij hebben tegen deze beslissingen een beroep ingediend, dat verworpen werd bij arresten nummers 130 621 en 130 620 van 30 september 2014.

Op 9 juli 2013 heeft de gemachtigde een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker t.a.v. S.S. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer RvV X.

1.2. Verblijfsmachtigingsprocedures in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

Op 30 april 2010 hebben de verzoekende partij en haar familieleden een eerste aanvraag ingediend. Op 19 augustus 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard. De verzoekende partij en haar familie dienden een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest nummer 76 362 van 29 februari 2012 werd het beroep verworpen.

Op 13 maart 2012 hebben de echtgenoot van de verzoekende partij en haar familieleden een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij verklaarde deze aanvraag op 10 mei 2012 onontvankelijk.

Op 18 september 2012 hebben de verzoekende partij en haar familieleden wederom een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 februari 2013 nam de gemachtigde t.a.v. de verzoekende partij en haar echtgenoot tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Het beroep dat tegen de bijlagen 13sexies werd ingediend, werd verworpen bij arresten nummers 108 446 en 108 447 van 22 augustus 2013.

Op 13 mei 2013 hebben de verzoekende partij en haar familieleden opnieuw een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 19 september 2013 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing hebben de verzoekende partij en haar familieleden een beroep ingediend bij de Raad. De Raad heeft het beroep verworpen bij arrest nummer 123 012 van 24 april 2014.

Op 4 juli 2013 hebben de verzoekende partij en haar familieleden wederom een nieuwe aanvraag ingediend. Op 12 augustus 2013 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 19 september 2013 werd t.a.v. de verzoekende partij en haar echtgenoot een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen hebben zij een

beroep ingediend, dat verworpen werd bij respectievelijk arrest nummer 123 008 en 123 011 van 24 april 2014.

Op 13 november 2013 hebben de verzoekende partij en haar familieleden andermaal een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend.

Op 15 april 2014 hebben de verzoekende partij en haar familieleden wederom een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend.

Op 12 augustus 2014 hebben verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. De aanvraag werd ten aanzien van de verzoekende partij en haar echtgenoot respectievelijk onontvankelijk en ongegrond verklaard. De beroepen ingesteld tegen deze beslissingen werden door de Raad bij arresten nummers 161 193 en 161 194 van 2 februari 2016 verworpen.

Op 29 september 2014 dienden de verzoekende partij en haar familieleden een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 24 maart 2016 werden de aanvragen van 18 september 2012, 13 november 2013, 15 april 2014 en 29 september 2014 ongegrond verklaard ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekende partij. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer RvV X.

Op 25 maart 2016 werd de aanvraag van 15 april 2014 onontvankelijk verklaard ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 25 maart 2016 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij en haar echtgenoot. Het beroep tegen deze beslissingen is gekend onder de respectievelijke rolnummers RvV X en RvV X

1.3. Verwijderingsprocedure

Op 29 juni 2016 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partij en haar echtgenoot. Er werd hen tevens een inreisverbod ter kennis gebracht.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die de verzoekende partij op 29 juni 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

S.L.

(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27:

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 20/12/2012, 03/10/2013 en op 25/04/2016)

Betrokkene woont met haar familie (man: S. M., zoon: S. S. (...), schoondochter S. A. (...)) en de drie minderjarige kinderen van de zoon) op hetzelfde adres. De hele familie is illegaal in het land. Betrokkene wordt met het oog op repatriëring in een gesloten centrum opgesloten teneinde de repatriëring te kunnen organiseren. Zij krijgt de kans om samen met haar man S. M. terug te keren naar Armenië. De rest van de familie kon nog niet worden aangetroffen, de politie zal op 29/06/2016 en op 30/06/2016 nog proberen om de rest van de familie te arresteren. Mochten zij niet worden aangetroffen, dan zullen zij per brief een uitnodiging te krijgen om zich te melden bij de politie. De rest van de familie, zal aangezien er minderjarige kinderen aanwezig zijn, opgesloten worden in een FITT-woning. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De volledige familiale cel kan zich in het herkomstland terug verenigen indien zij dit wensen.

Betrokkene diende maar liefst 9 verschillende aanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 (medische regularisatie). Al deze aanvragen werden negatief behandeld. Verschillende van de aanvragen zijn gebaseerd op de medische problemen van betrokkene zelf. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Armenië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Bij haar arrestatie door de politie van Izegem op 29/06/2016 verklaart betrokkene dat ze reeds '7 jaar en drie maanden' verblijft in België met haar familie. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 7 jaar en drie maanden in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 20/12/2012, 03/10/2013 en op 25/04/2016)

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 28/04/2009 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 16/09/2010. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 27/01/2011. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 13/12/2012) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene diende maar liefst 9 verschillende aanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 (medische regularisatie). Al deze aanvragen werden negatief behandeld.

- 30/04/2010: ontvankelijk maar ongegrond op 19/08/2011, betekend op 09/09/2011 -13/03/2012: onontvankelijk, betekend op 29/06/2016

- 18/09/2012, 13/11/2013, 15/04/2014 en 29/09/2014: ontvankelijk maar ongegrond op 24/03/2016, betekend op 25/04/2016

- 13/05/2013: onontvankelijk op 19/09/2013, betekend op 03/10/2013 samen met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten

- 12/08/2014: ontvankelijk maar ongegrond op 21/10/2014, betekend op 03/11/2014

- 18/06/2015: onontvankelijk op 17/07/2015, betekend op 31/07/2015.

Verschiedende van de aanvragen zijn gebaseerd op de medische problemen van betrokkene zelf. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Armenië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Betrokkene woont met haar familie (man: S. M., zoon: S. S. (...), schoondochter S. A. (...)) en de drie minderjarige kinderen van de zoon) op hetzelfde adres. De hele familie is illegaal in het land. Betrokkene wordt met het oog op repatriëring in een gesloten centrum opgesloten teneinde de repatriëring te kunnen organiseren. Zij krijgt de kans om samen met haar man S. M. terug te keren naar Armenië. De rest van de familie kon nog niet worden aangetroffen, de politie zal op 29/06/2016 en op 30/06/2016 nog proberen om de rest van de familie te arresteren. Mochten zij niet worden aangetroffen, dan zullen zij per brief een uitnodiging te krijgen om zich te melden bij de politie. De rest van de familie, zal aangezien er minderjarige kinderen aanwezig zijn, opgesloten worden in een FITT-woning. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De volledige familiale cel kan zich in het herkomstland terug verenigen indien zij dit wensen.

Bij haar arrestatie door de politie van Izegem op 29/06/2016 verklaart betrokkene dat ze reeds '7 jaar en drie maanden' verblijft in België met haar familie. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 7 jaar en drie maanden in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM

31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd door de stad Izegem op 26/04/2016 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bovendien werd betrokkene uitgenodigd op DVZ op 11/05/2015 om meer uitleg te krijgen over zijn situatie. Betrokkene en zijn familie kregen de kans om alsnog vrijwillig te vertrekken. Ze hebben deze kans echter niet gegrepen.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 20/12/2012, 03/10/2013 en op 25/04/2016)

Betrokkene diende maar liefst 9 verschillende aanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 (medische regularisatie). Al deze aanvragen werden negatief behandeld. Verschillende van de aanvragen zijn gebaseerd op de medische problemen van betrokkene zelf. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Armenië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Betrokkene woont met haar familie (man: S. M., zoon: S. S. (...), schoondochter S. A. (...)) en de drie minderjarige kinderen van de zoon) op hetzelfde adres. De hele familie is illegaal in het land. Betrokkene wordt met het oog op repatriëring in een gesloten centrum opgesloten teneinde de repatriëring te kunnen organiseren. Zij krijgt de kans om samen met haar man S. M. terug te keren naar Armenië. De rest van de familie kon nog niet worden aangetroffen, de politie zal op 29/06/2016 en op 30/06/2016 nog proberen om de rest van de familie te arresteren. Mochten zij niet worden aangetroffen, dan zullen zij per brief een uitnodiging te krijgen om zich te melden bij de politie. De rest van de familie, zal aangezien er minderjarige kinderen aanwezig zijn, opgesloten worden in een FITT-woning. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De volledige familiale cel kan zich in het herkomstland terug verenigen indien zij dit wensen.

Bij haar arrestatie door de politie van Izegem op 29/06/2016 verklaart betrokkene dat ze reeds '7 jaar en drie maanden' verblijft in België met haar familie. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 7 jaar en drie maanden in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM

31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15,

tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, een manifeste beoordelingsfout, een schending van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 3, 5, 6 en 8 van het EVRM.

De verzoekende partij licht het middel toe als volgt:

*“Op de argumenten die de Dienst Vreemdelingenzaken aanvoert ter motivatie van haar beslissing een BIJLAGE 13 SEPTIES op 29.06.2016 uit te schrijven volgt hierna de opmerkingen van verzoekster ;
(...)*

1) op punt 1 van DVZ :

Dat ten tijde van de asielaanvraag het niet nodig was om over documenten te beschikken ;

Dat hij nu misschien wel over een paspoort zou beschikken doch gezien hij meerdere regularisatieaanvragen ingediend heeft, gebaseerd op zijn erge gezondheidstoestand (artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15.12.1980) hoopte betrokkene en haara echtgenoot uiteindelijk over een verblijfstitel te kunnen beschikken ;

2) op punt 2 van DVZ :

Volgens verzoekster moest die niet met dwang naar de grens gebracht worden, aangezien de bevelen het grondgebied te verlaten waarvan sprake in de BIJLAGE 13 SEPTIES verwijzen naar BGV betekend op 20/12/2012, 3/10/2013 en 25/04/2016) ;

Dat gezien betrokkene (eveneens haar echtgenoot) in het bezit gesteld werd van een Attest van Immatriculatie voor de periode gaande van 01.10.2014 tot 01.01.2015 , kunnen de BGV betekend op 20/12/2012 en 03/10/2013 geen nuttig effect meer ressorteren ;

Zie de bijlagen : twee Attesten Immatriculatie ;

(stukken 11 en 12)

Volgens de constante rechtspraak van uw RAAD voor VREEMDELINGENBETWISTINGEN en van de RAAD van STATE vallen deze twee bevelen het grondgebied te verlaten buiten het rechtsverkeer, wat logisch is, want er zou een tegenstrijd ontstaan indien men zelfs met een tijdelijk verblijfsdocument (A.I.) iemand zou kunnen opsluiten en uitdrijven ;

Zowel het BGV betekend op 20/12/2012 als dat betekend op 3/10/2013 dient bijgevolg uit het rechtsverkeer gehaald te worden, en zou dus geenszins mogen vermeld staan op de BIJLAGE 13 SEPTIES - wat aan de basis ligt van opsluiting in een gesloten centrum op 29.06.2016 ;

Dat wat het derde vermelde BGV van 25/04/2016 betreft :

Hiervoor werd tijdig een annulatie- en schorsingsberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 23.05.2016 zoals blijkt uit de bijlagen 9 en 10

(stukken 9 en 10)

Dat dit reeds aangehaald werd in de rubriek « middelen » vorige pagina's 8 en 9 van dit verzoekschrift ;

Doordat nog geen beslissing genomen werd aangaande dit beroep, is het onlogisch dat DVZ een uitvoering eraan geeft aan dit derde BGV, daar waar betrokkene een georganiseerd beroep instelt dat DVZ dus blijkbaar niet respecteert, en ingaat tegen haar eigen regelgeving ;

Dat enkel reeds op basis van deze drie aangehaalde bevelen het grondgebied te verlaten zou de BIJLAGE 13 SEPTIES vernietigd moeten worden ;

Er was dus geen hoogdringendheid en moest betrokkene en haar echtgenoot niet opgesloten zitten ;

3)-op punt 3 van DVZ :

Gezien het voormelde : enerzijds dat twee BGV uit het rechtsverkeer dienen gehaald te worden, en geen nuttig effect meer kunnen ressorteren voor uitvoering en anderzijds gezien voor het derde aangehaalde BGV er nog geen definitieve beslissing is gekomen van de Administratieve Rechter zijnde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het door DVZ zelf te respecteren beroepsprocedure niet wordt gerespecteerd, mocht er volgens verzoekster geenszins voorbarig gebruik – misbruik gemaakt worden van deze Bevelen het grondgebied te verlaten ;

Dat er bijgevolg geen sprake kan zijn van uitvoering en dus ook niet van een opsluiting ;
Dat deze drie BGV dienen vernietigd te worden ;
Dat betrokkene in vrijheid dient gesteld te worden ;
Dat deze verkeerde handelingen ingaan op het recht van verdediging en op artikel 3 van het EVRM (misbruik van procedure eveneens – en onmenselijke behandeling) en ook miskenning van artikel 8 van het EVRM (gezin het gezins- en familiaal leven brutaal gebroken werd op 29.06.2016) ;
Dat de opsluitingen van verzoekster en haar echtgenoot mensonwaardig is, gezien DVZ zeer goed weet aan de hand van de sedert jaren, vele medische ingediende documenten dat deze mensen erg ziek zijn, voor wat M. betreft en ziek zijn voor wat zijn echtgenote betreft ;
Gezien het nodige tijdsverloop voor de verdediging en in afwachting van de eind-Arresten dienen beide betrokken opgesloten personen in vrijheid gesteld worden , ook gezien hun psychische en fysische gezondheidstoestand : M. zit nu in een rolstoel, wat voorheen niet het geval was ;

5)-op punt 5 van DVZ :

Dat in feite deze visum plicht niet vereist wordt :

-noch bij de indiening van een asielaanvraag ;

-noch bij de indiening van een aanvraag machtiging om verblijf op basis van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ;

6)-op punt 6 van DVZ :

Zie ook uitleg in punt 2 hiervoor :

Dat wat de bevelen het grondgebied te verlaten betekend op 20/12/2012 en op 3/10/2013 betreft dient vermeld te worden dat betrokkene een Attest van Immatriculatie bekomen heeft gaande van de periode 01.10.2014 tot 01.01.2015 ;

(zie stukken 11 - 12)

Dat zoals vermeld in punt 1) hiervoor deze twee bevelen dateren van voor de datum van dit Attest van Immatriculatie, en dat conform de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State deze BGV uit het rechtsverkeer dienen verwijderd te worden, gezien ze geen nuttig effect meer kunnen ressorteren ;

Dat wat het bevel het grondgebied te verlaten betekend op 25/04/2016 betreft, dient opgemerkt te worden dat conform de mogelijkheid die hiertoe geboden wordt, door DVZ zelf, hiertegen een beroep aangetekend werd tegen deze beslissing BGV, en dit op 24.05.2016 ;

conform kopij hierbij van het Verzoekschrift aan de RvV doorgestuurd, met kopij van het BGV ;

(zie stukken 13 – 14)

Dat eigenaardig genoeg DVZ geen gewag maakt in het BIJLAGE 13 SEPTIES dd. 29.06.2016 van andere BGV welke hetzij door de RvV vernietigd werden en/of door DVZ zelf ingetrokken werden ;

7)-Op punt 7 van DVZ :

Dat betrokkene eerst door de politie van de Politiezone Roeselare-Izegem aangehouden werd in hun verblijfswoning te IZEGEM op 29 juni 2016 om 07h15' ;

Dat die daarna overgebracht werden naar het Centrum Illegalen te Brugge, van 29 juni tot 1 juli 2016, datum waarop zij overgebracht werden naar het Transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel ;

Dat daar waar betrokkene S. M. met zijn echtgenote S. L. meer dan zeven jaar samenwoonden te IZEGEM met hun zoon, schoondochter en diens drie minderjarige kinderen, moet nu vastgesteld worden dat hun gezins- en familiaal leven plots gebroken werd, gezien de afwezigheid van de rest van de samenwonende familie ;

Dat DVZ zeer onzorgvuldig te werk gaat, door gebruik te maken van documenten welke geen juridisch effect meer of nog geen juridisch effect kunnen ressorteren, om betrokkene(n) het land uit te wijzen, daar waar nog hangende procedures zijn (BEROEP tegen een BGV en BEROEP tegen een BESLISSING DVZ op zelfde datum aan betrokkene betekend) ;

Bijgevolg dient normalerwijze de beslissing DVZ – BIJLAGE 13 SEPTIES - vernietigd te worden, en in afwachting minstens geschorst te worden ;

Dat de uitvoering van bevelen welke uit het rechtsverkeer hadden moeten geschrapt worden zeker een misbruik is van recht en bijgevolg in de optiek van verzoeker ook een schending van artikel 3 van het EVRM (onmenselijke behandeling) en artikel 5 van het EVRM (vrijheidsberoving zonder wettige titel) ;

Dat dit zeker een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM : de familie, de mantelzorgers zijn nu territoriaal uit paniek en ziekte afwezig bij de twee opgesloten en ;

Dat eigenaardig genoeg DVZ geen opsomming maakt van de Bevelen het grondgebied te verlaten welke verkeerd opgesteld werden en nadien ingetrokken werden, deze welke vernietigd werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en deze welke diverse malen opgesteld werden gesteund op dezelfde initiële 9ter aanvragen ;

Dat het achterwege blijven van een klaar en duidelijk beeld van de evolutie van de diverse BGV en ook voor wie zij opgesteld werden, een echte chaos is, en de mensen hierdoor psychisch meer ziek worden ;

Dat de minderjarige kinderen, na zeven jaar zich te integreren in de wijk, plots psychisch moeten lijden – dat zij nu op hun beurt te maken hebben met zieke ouders ;

Dat de familiale kernbreuk een feit is, met nefaste gevolgen ;

8)-op punt 8 van DVZ :

Te wijten aan de ernstige gezondheidstoestand van betrokkene werden inderdaad meermaals aanvragen machtiging tot verblijf ingediend, niet op basis van het artikel 9bis (zoals DVZ vermeldt in zijn beslissing BIJAGE 13SEPTIES), doch wel op basis van het artikel 9ter ;

Dat de tussenkomst van meerdere dokters, huisdokter en specialisten zelfs van klinieken en ook psychiater en psycholoog deze aanvragen meer dan voldoende verrechtvaardigen ;

Dat het verkeerd is te stellen dat al deze aanvragen negatief behandeld werden, gezien zij op diverse tijdstippen een attest van immatriculatie ontvangen hebben, en andere niet negatieve beslissingen genomen werden : vb. Meer dan eens intrekking van de beslissing DVZ en dergelijke ;

Dat DVZ niet aangeeft welke aanvragen betrekking hebben op betrokkene zelf : want het is zo dat eerst en vooral en voornamelijk betrokkene S. M. geconfronteerd werd met ernstige gezondheidsproblemen (hospitalisatie, bezoeken psychiater enz...), doch de echtgenote S. L. werd en is eveneens geconfronteerd met gezondheidsproblemen ;

Dat DVZ niet aanhaalt aan dewelke en voor wie welke aanvraag en wanneer ingediend werd, noch wordt aangegeven hoe en waarom deze diverse aanvragen afgehandeld of niet afgehandeld werden, want bepaalde aanvragen werden behandeld en andere niet ;

Voor bepaalde werden zelfs tot meermaals toe deze aanvragen (SMG....) door diverse dokters van DVZ (medische adviezen....) gevraagd en zelfs vergelijkende adviezen ;

Dat hier de motivatie ernstig ontbreekt, dat er geen sprake is van deze vergelijkende en herhaalde adviezen over vroegere gegeven adviezen van diverse DVZ-Arsten, dat DVZ haar besluiten neemt zonder motivering, ttz. Door enkel maar naar het advies van de Arts-DVZ te verwijzen ;

Dat wanneer DVZ beweert dat de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZdan meent verzoeker te mogen stellen dat het eerder onvolledige vaststellingen zijn van de adviserende dokter van DVZ die tot dit besluit gekomen is ;

Dat wanneer DVZ aanhaalt dat er in het administratief dossier geen stukken zijn die aanwijzen dat de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou gewijzigd zijn.....dan vraagt betrokkene minstens te willen aanduiden vanaf welke datum dit betreft : omdat er vele verschillende analyses geweest zijn van het medisch dossier, en zelfs dikwijls werden vergelijkende adviezen gevraagd van SMG van Xtijd achteraf, doch DVZ in haar BIJLAGE 13 SEPTIES maakt er geenszins gewag vandat enkel hierdoor moet besloten worden dat de BIJLAGE 13 SEPTIES zeer onvolledig en gebrekkig is opgesteld, foutief gemotiveerd ;

Ook dient rekening te worden gehouden met hoogte- en laagtepunten bij de behandeling van deze patiënt – huidige verzoeker - door de diverse dokters en psychiater ;

Dat DVZ in gebreke blijft preciese informatie te geven, het zijn algemene stereotype bewoordingen, ten andere het gaat niet om een 9bis doch wel om diverse 9ter aanvragen, wanneer verder DVZ het heeft over haardan zou het « hem » moeten zijndit duidt aan dat bepaalde paragrafen stereotype en oppervlakkige behandeling zijn van een dossier ;

Dat de gezondheidstoestand van betrokkene S. M. uiterst zorgwekkend is blijkt onlangs uit het feit dat door zich onwel te voelen eerst in het C.I. Te BRUGGE hij overgeplaatst werd naar CARICOLE Steenokkerzeel waar hij nu rolstoelgebonden is ;

Dat de toestand van verzoekster ook niet te onderschatten is, volgens haar medisch dossier en de ingediende Standaard Medische Getuigschriften heeft die diverse pathologiën welke nauwlettend dienen opgevolgd te worden, zeker niet in een gesloten centrum ;

Dat uit geen enkel naar de persoon toe gedaan onderzoek door DVZ aangebracht werd dat zowel de zorgen in Armenië toegankelijk zouden zijn alsdat een adequate behandeling mogelijk is ;

Er zijn misschien wel gecopieerde computergegevens doch die werden niet naar de persoon toe individueel verwerkt en zitten niet vervat in namelijk de laatste beslissing van DVZ dat aangevochten werd door beroep aan te tekenen op 24.05.2016

(zie stuk 14)

op de beslissing van DVZ van 24.03.2016

(zie stuk 13)

Geen enkel tastbaar, controleerbaar gegeven werd hiervan ter kennis gebracht ;

9)-op punt 9 van DVZ :

Wat het verblijf van 7 jaar en drie maanden in België betreft : betrokkene heeft ernstige gezondheidsproblemen, zowel uit de diverse opeenvolgende standaard medische getuigschriften als hun medische/psychologische bijlagen blijkt duidelijk dat een terugkeer naar het herkomstland het trauma van verzoeker enkel zou kunnen verslechteren enkel om het feit dat hij terug zou keren naar de plaats dat aan de oorsprong ligt van zijn trauma (gevolg oorlog Karaboch welke herneemt) ;

Dat deze problematiek ook ter sprake kwam tijdens zijn asielaanvraag doch hierop werd onvoldoende aandacht aan besteed ;

10-11-op punten 10 en 11 van DVZ :

Zoals reeds aangegeven in punten hiervoor is tijdens een asielprocedure en aanvraag voor regularisatie 9ter in principe geen visum vereist ;

Hij respecteert de reglementering in die zin dat hij nog geen probleem van openbare orde veroorzaakt heeft, dat zijn verblijf in om psychische en medische redenen gerechtvaardigd of minstens getolereerd moet aanzien worden, aangezien hij gedurende 7 jaar verblijf nog nooit zo mishandeld werd als op 29.06.2016 ;

Men wordt in principe niet aan de grens geleid wanneer regularisatieaanvragen indient, er is geenszins bewezen door DVZ dat er een vluchtgevaar was voor betrokkene ;

Ook is er een regularisatie aanvraag hangende, zoals hiervoor vermeld, zie stukken 13 en 14 ;

10-12-op punten 10 en 12 van DVZ :

Dat op de problematiek van de drie bevelen het grondgebied te verlaten betrokkene hiervoor in vorige punten zijn uitleg en motivatie gegeven heeft : hierbij herhaalt hij die ;

10-13-op punten 10 en 13 van DVZ :

Betrokkene ziet niet goed in hoe hij op eigen initiatief zou moeten of kunnen vertrekken gezien hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in het kader van één beroep tegen het BGV van 25/04/2016

(stukken 9 en 10)

en in het kader van een beslissing van DVZ van 24.03.2016 waartegen hij onlangs een verzoekschrift ingediend heeft op 24.5.2016 bij de Raad ;

(stukken 13 en 14)

12.

Dat beide procedures nog hangende zijn nog geen Arrest geveld hierover ;

Dat uit deze en volgende elementen volgens betrokkene duidelijk blijkt dat de detentie onwettelijk is : dat hij dient vrijgelaten te worden ;

Er is inbreuk op de artikelen 3 – 5 van het EVRM. (onmenselijke vernederende behandeling en van zijn vrijheid beroofd zonder wettelijke titel) ;

10-14-op punten 10 en 14 van DVZ :

Dat betrokkene wel asiel aanvraag, doch gezien zijn probleem van terugwijzing en dat hij hierdoor opnieuw zal betrokken worden in een oorlogsgebeuren met risico op dood zal hij blijkbaar genooddaakt zijn die asielprocedure te herbekijken ;

Dit maakt eventueel een inbreuk uit op artikel 3 van het EVRM in geval van terugwijzing ;

10-15-op punten 10 en 15 van DVZ :

Volgens DVZ werden de verschillende aanvragen op basis van artikel 9bis (medische regularisatie) negatief behandeld ;

DVZ vergist zich bij deze uitspraak :

Het waren geen 9bis aanvragen doch wel 9ter aanvragen, gezien erge toestand van betrokkene waarvan sommigen niet negatief behandeld werden : bepaalde werden ingetrokken, en voor bepaalde aanvragen werd meer dan eens een verblijfsvergunning toegekend, niet enkel aan verzoeker maar ook aan zijn inwonende gezinsleden ;

De laatste maal gebeurde dit door afgifte van Attesten van Immatriculatie gaande van 01.10.2014 tot 01.01.2015

(zie bijvoorbeeld onder andere de stukken 11 en 12) ;

Dat in die optiek van een 9ter aanvraag een beroep dus hangende zou moeten zijn bij de RAAD ingevolge indiening van een verzoekschrift op 24.05.2016 ;

10-16-op punten 10 en 16 van DVZ :

DVZ zou juist moeten aanduiden welke en voor wie de aanvragen ingediend werden waarop er kritiek uitgevoerd wordt ;

Wanneer beweert wordt dat het administratief dossier geen stukken bevat die erop zou moeten wijzen dat een terugkeer geen ernstig probleem is in de zin van artikel 3 van het EVRM dan steunt ze zich op computergegevens welke niet toepasbaar zijn in het individueel geval van de trauma's van betrokkene ;

Wanneer ten andere ook beweert wordt dat in Armenië de behandeling, adequaat en toegankelijk is, dan miskent de Arts de werkelijkheid dat ver staat van het eventueel kopiëren zonder effectief nazicht van politieke-medische-en publiciteits-gegevens in computerbestanden ;

Dat geen enkel bewijsstuk hierover te vinden is in of bij de beslissing BIJLAGE 13 SEPTIES ;

10-17-op de punten 10 en 17 van DVZ :

Betrokkene en/of haar echtgenoot hebben zich begeven naar de Stadsbestuur Izegem in april 2016 waar pasfoto's afgegeven werden en waar zij documenten ondertekend hebben ;

Betrokkene heeft laten verstaan dat dossiers ingediend waren en nog hangende waren te Brussel, maar daarop hebben zij geen concrete reactie bekomen ;

10-18-op de punten 10 en 18 van DVZ :

Betrokkene werd uitgenodigd op 11/05/2015 doch hij bleef altijd ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken : sedert die datum mocht hij in de gezinswoning blijven vertoeven ;

Hij is geschokt door de brutale politietussenkomst ter gelegenheid van de arrestatie daar waar hij goed ingeburgerd was en waar onder andere zorg besteed werd aan zijn zeer delikate gezondheid met de steun van zijn kerngezin ;

Hij kon niet vertrekken hij wachtte de beslissingen af van hangende procedures zoals hiervoor vermeld ;

10-19-op de punten 10 en 19 van DVZ :

Betrokkene is nog nooit ondergedoken ;

Hij wacht de beslissingen af van de Raad en/of van de Rechtbank om te weten welk standpunt hij moet innemen ;

Sedert jaren, en ook sedert 11/05/2015 is betrokkene ter plaatse te kunnen vinden : gedurende meer dan een jaar is hij niet ondergedoken, wanneer DVZ beweert dat hij moet aangehouden worden dan maakt de Administratie een serieuze inschattingfout met nadelige gevolgen ;

Derhalve op 29.06.2016 was hij er om 07h15' 's morgens, wat bewijst dat hij rusteloos en met zijn ziekte op humanitaire manier wenst behandeld te worden ;

Nogmaals een niet-naleven van onder andere artikel 3 van het EVRM en het familiaal leven gewaarborgd door artikel 8 EVRM, met geweld in aanwezigheid van minderjarig kind ;

(betreft slagen en verwondingen ten aanzien van verzoeker) ;”

3.3.2. De artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002,

nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij zowel de medische situatie en het privé- en/of familie/gezinsleven van de verzoekende partij in rekening heeft genomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde echter evenzeer dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij dan wel beweert dat zij en de rest van haar familie in een onmenselijke en vernederende situatie zullen terechtkomen ingevolge het bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit op geen enkele wijze staft.

Zij legt dan wel een medisch attest neer van 17 en 23 mei 2016 van haar huisarts waarin vermeld staat dat zij belangrijke gezondheidsproblemen heeft en de hulp van derden met name haar zoon en schoondochter, alsook dat haar echtgenoot arbeidsongeschikt is, maar het hierin gestelde is veel te algemeen en vaag om te kunnen spreken over een aannemelijk risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Immers wordt niet aangegeven wat de concrete gevolgen zouden kunnen zijn, in het licht van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, nu de verzoekende partij gevolg dient te geven aan de thans bestreden beslissing.

Voor zover zij verwijst naar de antecedenten met betrekking tot de door haar ingediende medische regularisatieaanvragen en de administratieve beslissingen die daaruit zijn voortgekomen en het juridische lot daarvan, moet worden vastgesteld dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt, en al evenmin de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geldt niet als verblijfstitel, heeft dus geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Eenzelfde vaststelling dringt zich in beginsel op voor wat betreft het gegeven op zich dat een aanvraag, na een tussengekomen vernietigingsarrest van de Raad, opnieuw openvalt. De verzoekende partij stelt overigens zelf in haar verzoekschrift dat het attest van immatriculatie werd teruggevraagd, zodat zij ook geen voorlopig verblijfsrecht kan doen gelden. In de mate overigens dat zij verwijst naar de beroepen die zij had ingesteld tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter werd geweigerd, werd door de Raad geen enkele keer het standpunt ingenomen van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met de hangende beroepen, merkt de Raad op dat uit artikel 39/79 van de vreemdelingenwet niet blijkt dat deze beroepen een schorsende werking hebben. Ook het gegeven dat een beroep werd ingesteld doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij heeft nagelaten om een gevolg te geven aan de in de bestreden beslissing vermelde bevelen. Uit het loutere feit dat tegen beslissingen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of tegen bevel om het grondgebied te verlaten nog een beroep hangende is, kan de verzoekende partij geen dienstig argument ontleenen om te stellen dat de thans bestreden beslissing *prima facie* onwettig is en dient te worden geschorst.

De Raad stelt vast de verzoekende partij enkel op haar aandoeningen en de mogelijke behandelingen die zij zou kunnen nodig hebben wijst, doch nalaat aan te tonen dat zij omwille van deze aandoeningen bij een terugkeer naar Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en er aldus sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont op het eerste zicht geheel niet aan dat haar medische situatie dermate ernstig is dat zij bij verwijdering naar Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en er aldus sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het komt de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen dat haar actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn welke zich zouden verzetten tegen de uitvoering van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont evenmin aan dat er in Armenië geen aangepaste behandeling kan worden gevolgd.

De verzoekende partij verwijst weliswaar naar haar gezondheidstoestand en die van haar echtgenoot en naar de verblijfsmachtigingsprocedures, maar blijft *prima facie* in gebreke om het vooropgestelde bewijs te leveren.

Wat het grensconflict in Karabach betreft, verwijst de verzoekende partij naar twee krantenartikelen van 4 april 2016. De verzoekende partij brengt echter geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Armenië omwille van dit grensconflict, een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, daargelaten het feit dat deze elementen reeds eerder konden worden voorgelegd in het kader van een nieuwe asielaanvraag. Bovendien brengt de verzoekende partij met het attest van 26 maart 2002 met zijn vertaling opnieuw stukken aan die reeds werden beoordeeld in de asielprocedure die definitief werd afgesloten door de Raad.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven, is een feitenkwestie. De Raad wijst erop dat een de facto relatie tussen een minderjarige en een zorgdragende volwassene, kan gelijkstaan met een gezinsleven. (zie EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z v. Verenigd Koninkrijk, par. 36-37; EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, par. 149-150).

Verder herinnert de Raad er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89)

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten.

De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing een scheiding van de familie zou teweegbrengen, waar deze nu reeds jaren samenwoont. De familiale en sociale banden zullen worden doorgesplitst.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat alle leden van de familie waarop de verzoekende partij doelt in het bezit werden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat een eventuele verbreking van de familiale banden alleszins niet haar oorsprong vindt in het thans genomen bevel. Uit het administratief dossier blijkt dat de hele familie illegaal in België verblijft.

Verder maakt de verzoekende partij weliswaar melding van sociale banden, maar brengt zij geen begin bij van bewijs van het feit dat deze sociale banden zouden bestaan en beschermenswaardig zouden zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenmin brengt zij gegevens bij die erop zouden wijzen dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele

belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij toont ook niet concreet aan dat de bestreden beslissing zou zijn tot stand gekomen met miskenning van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt dat uit de bestreden beslissing een manifeste appreciatiefout blijkt.

Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum, kan op het eerste zicht niet worden besloten dat artikel 7 van de vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Nu niet blijkt dat er een hogere rechtsnorm in het geding is en nu buiten betwisting staat dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, merkt de Raad op dat de gemachtigde *in casu*, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, verplicht was om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*cf.* RvS 10 maart 2015, nrs. 11.124 tot en met 11.126 (c)).

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht of een manifeste beoordelingsfout is *prima facie* niet aan de orde.

Wat de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM betreft, vallen beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, volstaat het te verwijzen naar de bespreking onder punt “2. Over de *ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing*”.

Er werd geen ernstig middel aangevoerd.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP